

11 — Promena

Ziveli su u 20 kvadrata. Bez klime, kade, prave kuhinje, odvojene sobe. Bez mira kad padne noc a bez nade kad svane dan.. „Pesimizam i ceste svadje“, trebalo je da pise umesto prezimena. Mirisalo je na alkohol, podgrejani oskudni rucak, neoprane presvlake, jeftine cigarete, unapred potrosenu platu.

Beda.

Materijalna beda brzo nadje put do srca.

Osecali su se zapostavljeno, manje vredno. Stideli su se svog izgleda, odece, sklanjali pogled od komsija.

Mrzeli su ih, ustvari. Zelja se pretvorila u zavist, zavist u mrznju. Za svakoga ko je imao vise, lako su smisljali: lopov, prevarant, hohstapler. Popodnevni mantranjem tih reci, kada su zajedno ogovarali, postajali su zivi. Celina. Osecali su da pripadaju jedno drugome. Svakako se oko necega slazu i razumeju.

Bila je to mrznja.

Nikome nije padalo na pamet da izađe iz tog sveta; osim sto ne zna kako bi to izveo, siguran je da bi izgubio najvrednije sto ima: naklonost porodice, pripadnost toj jednoj, popodnevnoj a vecnoj ideji. Izgubiti to znacilo bi izgubiti jedini identitet, izgubiti sebe. Zvucalo je surovo i nedostizno. Iako mnogo toga ocigledno nije funkcionisalo, niko se nije usudjivao da razmislja o promeni. Sve dosadasnje promene bile su promene na gore.

Bio je to strah.

Zbog zla koje ih je iznutra izjedalo, propadali su i fizicki. Zapustenog izgleda i higijene, bez zdravog sna, sve cesce menjajuci obroke pivom, trovali su se svime sto im padne pod ruku. Bez dovoljno para izbor je bio jadan: los duvan, alkohol u svim oblicima i kolicinama,

tv dueli politicara i svercovanje na utakmicama , uz obavezan fajt sa suprotnim taborom.

Posle toga su osećali prazninu u grudima.

Dim iz kladionice je bio gusci nego obicno.

Grashoper je prosao, benfika iz iksa u iks isto, liverpul ocektivano, to je TRI, Briz igrao NERESENO!!!! KAJZERSLAUTERN-BAJERN JEDAN JEDAN !!! URAA!!! DOBILI SMO TIKET !!! DAJ PIVO!!! URAA!!! VICITE NEKA SVI CUJU !!!!

Svi se raduju. Od soka utrnuli, jos ne osecaju, ali veruju.

U glavi pocinje da se razmotava klupko. Ovoga puta su uplatili sve pare. Platu! Puno para! Visoka je kvota, vratice se stostruko! nada.

Bice za nov namestaj, ovaj se odavno raspada. Okrecicemo stan i zamenicemo vrata, bice najbolja na spratu. Sada smo bogati, nasmejani, red je da namestim zube. Naravno, to je vazno!. I frizuru cu srediti. Jednom nedeljno kod Pedje, on frizira poznate, one sa estrade.

Baci to grozno pivo, fuj. Nazdravicemo sampanjcem iz Bordoa. Cigarete su OUT, zdrava ishrana, teretana i fitnes su IN. Necemo se trovati, zdrav zivot je imperativ. Markirana trenerka i sportska torba iz koje viri reket, i patike koje nisu kineske, daju samopouzdanje koje se vidi na licu. Nasmejanim ljudima prilaze drugi nasmejani ljudi i zivot, bez dubljeg objasnjenja, pocinje da lici na „bolji zivot“. I sve to za samo par dana optimizma.

Nova poznanstva sada donose nove poslove. Mozda bude za ucesce i prvu ratu, 85 kvadrata Mirijevo! Legalno!

Sastaju se poslednji put za stolom sa pocetka teksta, okupani, mirisljavi, nasmejani, trezni. Ovaj sto ce ostaviti u tom stanu. Pozvali su komsije na cast, dok se privatni prevoznik iz prizemlja nudi da pomogne. Na stolu su svakojake djakonije, zakuska narucena iz katering centra, torta u obliku kuce...

Otici ce sutra da unovce tiket. Nece kes, kartica je ok... Moze Visa ili dajners...

?

Tiket?

?

„Probudi se, pijanduro“, cuje grub glas.

Pazljivo pogleda i vidi stari sto. Pune piksle, plasticne flase od piva.

Ponovo vidi Bedu.. Ponovo vidi Mrznju. Strah.

Ponovo Vidi ali ih vise ne oseca!

Ne zna put, ali zna pravac.

Oseca miris uspeha.

Sa televizora dolazi intervju iz sezdeset i neke, voice of Janis Joplin:

„mozda neces završiti srećno, ali ako ne pokušaš, onda si totalno sjeban“.

Kap koja je prelila casu. Udarac jaci od tiketa iz sna. Pravo u srce. Znao je da sve dobro kreće iz srca.

Tamo vise nije postojao strah. Samo nada.

Doneo je odluku. Nije znao sta hoće pa je zato odlucio sta neće. Makar nesto.

Palio je samo nekoliko cigareta dnevno, pa je mogao da priusti Davidoff.

Od sledeće plate je popravio dvojku gore levo, kupio patike i upisao skolu tenisa.

Posle casova tenisa su svi ostajali kod Zaka, u kaficu, bar jos pola sata. Niko tamo nije pio pivo, samo bezalkoholno i poneki dzin-tonik. Ti direktori bas i nisu snobovi, ustvari su vrlo prijatno drustvo.

Zovu sledeće nedelje na zajednicko roštiljanje na Rajcu. Jednom od njih je rođendan.